

1211

—
சிவமயம்

ஊரெழு

நீ மீனட்சி திருவிழுத்தம்

ஆக்கிரோன்: சபா. கதிரவேலு

வெளியீடு :

“கதிரமலை”, ஊரெழு
(இலங்கை)

18-9-1986

—
294.5
க்ட்டு
5
3

சிவமயம்

வாரேபு
ஸ்ரீ மீனாட்சி திருவிருத்தம்

82237

ஆக்கியோன் :
சபா. கதிரவேலு

82237

கிராமத்தில் பால்செந்தூரும் பால்செந்தூரும்
புதுப்புத்தூரும் புதுப்புத்தூரும்
புதுப்புத்தூரும் புதுப்புத்தூரும்
புதுப்புத்தூரும் புதுப்புத்தூரும்

அக்டியேஸ் புரட்டாதி இரண்டாம் நாள்

1986

12/10/86

சமர்ப்பணம்

மீனுட்சி அம்பாளின் அருளாசியுடன்
என்னை ஒரு ஆசிரியனுக்க, அன்று
கர்ந்தாவாக அமைந்த
ஆசிரியப் பெருந்தகை
திரு. நி. ஆ. செல்வத்துரை
அவர்களின் பாத
கமலத்தில் இந்நால்
சமர்ப்பணம்.

28-4-86

ஆக்கியோன்:

சபா. கதிரவேலு, T. II., B. A.

முதற் பதிப்பு:

18 - 09 - 1986

வெளியீடு:

"கதிரமலை", ஷரேமு, சன்னகம்.

பதிப்பாசிரியர்:

வைத்தியகலாநிதி ஜெய. வரதராஜ்
அச்சப்பதிவு:

திருமகள் அழுத்தகம், சன்னகம்.

உரிமை:

மீனுட்சி அம்பாள் தேவஸ்தானம், ஷரேமு.

வி.
சிவமயம்

ஆசிரியன் குரல்

அன்பின் அகன்ற அடித்தளம் தாயன்பு. அது ஆழமானதுமாகும். தாய்க்குத் தாயான மீனுட்சியின் அன்பு, தாயன்பின் ஆணிவேர். நீஞ்தையைக் காட்டுவதும், தீண்பயரை அணைப்பதும் அஃதே. அறிவே உருவான இறைவனை அன்னை ஊடாக அறிவதும்—அடைவதும் இலகுவழி.

ஷரேமு அருள்மிகு அன்னை மீனுட்சி அரை நூற்றுக்கு மேலாக எம்மோடு பழுபுவன். மோதங்குத்துக்கு அடிப்பட்டகாலந் தொட்டு; அவளாருளைப் பெற்று உயந்துள்ளோம் இடர் களைந்துள்ளாள். இவ்வாருள் என்னக்கருக்களின் கோவையே இச் சிறு நூல். தாயைப்பற்றி இரண்டு வார்த்தை கொல்ல அருள்புரிந்தாளே என்பதில் ஒரு திருப்தி. இந்த முயற்சி ஒரு நீண்டகாலக் கரு.

இந்நாலுக்கு ஆசியுரை வழங்கியிருப்பவர் தேவஸ்தான பிரதம குரு சிவபூரி மு. கிருஷ்ணசாமிக் குருக்கள் அவர்கள். இப் பாக்களைப் பார்வையிட்டு அச்சிட அனுமதியும், அணித்துரையும் அளித்தவர் பேரறிஞர், பண்டிதர் ச. குமரேசனசா அவர்கள். தாசரதிபோல எம்மை என்றும் தம்பி எனவும், அன்னை டேய்! எனவும் அன்பாக அழைப்பவர், மதிப்புரை வழங்கி உதவியவர் பெருங்களிஞர் முருக வெ. பரமநாதன். இப் பணியில் தொட்டவர், உதவியவர் இன்னும் பலர். எல்லோரும் மீனுட்சியின் அருள் வெள் எத்தில் நீச்சல் அடிப்பார்களாக. அவர்களுக்கு என் நன்றியும் வணக்கமும் உரித்தாகுக.

"கதிரமலை"
ஷரேமு, 9-9-86.

சபா. கதிரவேலு

1.

வன்ரெமு ஸ்ரீ மீனாட்சியம்பாள் தேவஸ்தான
பிரதமகுரு, சிவபூர் மு. கிருஷ்ணசாமிக் குருக்கள்
அவர்கள் வழங்கிய

ஆசியுரை

ஓம் ஹாம் கணபதியாய நமக:

இப்பூர்வமில் பிறந்தது இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்து இலையில் இன்பம் பெறுவதற்காகும். இறைபணி உடலாலும் உள்ளத்தாலும் செய்யப்படுவது. உள்ளத்திலே உண்மையோளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்.

உண்மையோளி பெற்ற அன்பர்கள் காலத்திற்குக் காலம் அருள்மிகு மீனாட்சி அம்பாளின் அருட்திறைப் போற்றிக் கவிமாலை புனைந்து மகிழ்ந்துள்ளனர். அல்லும் பகலும் அம்பாளை வழிபட்டு ஆனந்தப் பெருவாழ்வு பெற்றுள்ளனர்.

இன்று மக்கள் மனதை அச்சமும் அவலமும் அகைக் கழிக்கின்றன. மணத்துயர் போக்கும் மருந்தாக அம்மையின் அருள் அமைகின்றது. அழியா முத்தியீஸ்பம் நல்கும் ஆண்த வல்லி அவள். அவளை நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் நின்றது உருகும் அன்பர்களில் ஒருவர் கிரு. சபா. கதிரவேஷ அவர்கள்.

“கற்றதனு லாய பயன்னோல் வாலறிவன்
நற்றுள் தொழாவ ரெளின்”

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. நூலாசியரிர் தாம் கற்ற கல்வி யின் பயனாக, அம்பாளைத் தொழுது அவள் புகழ்பாடி, அழகு செந்தமிழை மாலையாக்கித் தந்திருக்கின்றார். கற்ற பயனைப் பெறத் தண்ணை நிலைப்படுத்தியுள்ளார்.

அவர்பணி சிறக்கவும், தொடரவும், நூலைப் படிப்பவர் வாழ்வு சிறக்கவும் எவ்வாம் வல்ல எழ்பிராட்டி அருட் கடாட்சம் விடைக்கப் பிரார்த்தித்து நல்லாசி வழங்குகின்றேன்.

ஓம்சக்தி ஓம்சக்தி ஓம்சக்தி
கபம்.

2.
சிவமயம்

அணிந்துரை

மீனாட்சி அம்மை தன் திருப்பாதங்களைச் சரணாகப்பெற்ற உள்ளம் அன்றை மயமாக, திருவருள் கனிய உதித்த, இந்நூலாசியரின் திருவிருத்தங்கள் படிப்போர் உள்ளங்களையும் பக்தியுட்டி நிற்கும் தல்லமயன்.

நெறிவழி நின்று அம்மைதன் திருத்தாளிகளைத் தொழு, தண்ணிடர் நீக்கி அன்பனுக்கிய அருள் துணையை ஆசிரியர் வியக்கின்றார்.

தாயாய்த் தந்தையாய், அன்பனுய், நல்லறிஞருய், வைத்தியனுய் அம்மை முன்னின்று காத்தருளி வருகின்றார் என்பதை ஆவல் மீதூர அறியத் தருகின்றார்.

இவையெல்லாம் அம்மைதன் திருவருள்துணை பெற்றுய்ய எங்களை மேன்மேலும் புத்தாக்கம் பெறச் செய்து அழைத்துச் செல்வன.

பாக்கள், பக்தியால் பிறந்து மரபுதெறி பிறழாதனவாய் அழைந்துள்ளன.

“சாத்விகம்”,
கரம்பொள் கிழக்கு,
ஊர்காவற்றுறை,
09-09-1986

ச. குமரேஷ்யா

நன்றாகத் தமிழ்ச் செய்யுமாறே” என்பது மூலன் வாக்கு. தமிழ்ச் செய்தல் என்றால் அஷ்டு செய்தல் என்பது பொருள். அண்ணை மீனுட்சியை அஷ்டு செய்திருக்கிறார் இதனுசிரியர் திரு. சபா. கதிரவேலு அவர்கள்.

ஆகை கறையிலே முட்டை இட்டு, கடவிலே இருந்து நினைக்கக் கருவாரும். பறவை சிறகோடு முட்டையை அணைக்கக் குஞ்சாரும். மீனு முட்டையைப் பார்க்கக் கருவாரும். அண்ணை மீனுட்சியும், தனது திருநயங்ததால் ஆரூயி ரண்டத்தும் அமர வாழ்வு பெறப் பார்க்கிறார்கள்.

அவள் பார்வையில் உதிர்ந்த பாடல்கள் இவை. 51 பாட ஆம் 51 அக்கரங்கள்போல்மைந்துள்ளமை போற்றத்தக்கது. ஈற்றிலிரு போற்றித் திருவிருத்தம் நாற்பயணுவெனசீ சிற்றிக்கவைக்கிறது. அக்கரம் - எழுத்து. கவிதை என்றாலும் சரி வசனம் என்றாலும் சரி எங்கே எளிமையும் இனியைகின்றனவோ அங்கே தெளிவு தானே வந்து சேர்ந்து விடும். இப்பாடல்கள் எளிதாயும் தெளிவாயும் இனிதாயு மௌமந்துள்ளன.

நூலாசிரியரின் தொண்டு தொடர செங்கண்மாலையும், திருத்தங்கள்கியையும் வேண்டுகிறோம்.

கண்ணன் காப்பாக !

“ சித்திராபதி, ”
ஷாரேரு,
9-9-86

ஆழ்கடலான்

தனி - கோயில், கல்தனி - கற்கோயில், கோத்திரம் - கோயில், கோத்திரக்குன் - இறைவன். நிலமெங்கும் நீர் நிறைத் திருக்கிறது; ஆனால் நீர் பெறுவதற்குக் கிழை, குளம், கேணி, துரவு அமைப்பது போல எங்கும் நிறைந்த இறைவனுக்கு ஆலயம் எடுத்தனர் முன்னேர். சினகரத்தின் ஆதி மூலம் கருவறை - மூலஸ்தானம் - கருப்பக்கிருகம் - திருவுண்ணாலும் எனப்படும். அங்கேதான் இறைவன் காட்சி தருகிறான். கல்லுக்குக் கடவுள் மயம் தந்தவன் சிற்பி. அவனைக் கற்கவி என்கிறது தமிழ். சொல்லிலே கவி தந்தவன் - சொற் கவி - அவனே புவன். அவனுடைய படைப்பு, பஞ்ச படா நூல். பலர் நெருடாப் பா. அழுக்கேரு வியற்கை, நிறந்தோயாத செந்தமிழ்.

வண்ணங்களால், தூரிகை கொண்டு வடிவம் அமைப்ப வன் ஒனியன். சொல் கொண்டு சித்திரம் தீட்டுபவன் சொல்லோவியன். உணர்ச்சியின் உச்ச வரம்பே கவிதை. இது எவ்வாருடைய உள்ளத்தையும் தொட்டு நிற்கும். நாற்பது வரிகளிற் சொல்வதை நாலு அடிகொண்டு சொல் அந் திறமை கவிக்குஞ்சு. எவ்வாரும் கவிஞர்ல்ல - எவ்வாரும் கவிதையுமல்ல. நேசக்கரம் நீட்டி நின்ற புவனின் உணர்ச்சிப் பிரவாகமே கவிதை. அதைச் சால்க்கேரு கவி யென்றார் கம்பர். இந்நூலாசிரியரின் நீண்டகால ஆதங்கமே இப்பாடல்கள்.

கால தேச வர்த்தமானங்களும், மரகத மீனுட்சி ஆலயத் தின் பச்சைப் பசேலென்ற காட்சியும் பாடல்களிலே பளிச்சிடு கிடைத்தன. “ எண்ணை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை

—
சிவமயம்

மீனுட்சி அம்பாள் திருவிருத்தம் காப்பு

நல்மதியை நீயருள் நல்லதொரு பாச்சொல்லி
மன்னுபுகழ் மீனுட்சி மேற்பாடு — மின்னுசடை
நாயகனே விரகத்தி நாடினேன் நின்னருளே
தூயவழி காட்டும் துளை,

நால்

ஊரெழுவில் கருவாகி உம்பர்புகழ்
திருவாகி உய்யும் ஆறு
பாரெல்லாம் பரந்தோடப் பத்திவெள்ளப்
பாயவிலே பாவம் போக்கிச்
சேரெணவே மீனுட்சி செய்யருளின்
வெள்ளாலை சேர்ந்தே யொன்றுய்
ஊரெழுவாம் அமைதியுற உவந்தானே
கயற்கண்ணே உமையாள் நானே.

1

அருணமழைதோய் குழலழகும் அவள்கருணைக்
கயல்விழியின் அழகும், செவ்வித்
திருலுரும் முகத்தொளிரும் தூவழகும்
கொவ்வையிதழ் அழகுங் கொண்டு
மருவுமிகு கோட்டழகும் மார்பதனில்
பூமாலை அழகும் அந்தோ
உருவருவாம் உண்ணழகை உளத்திருத்தி
மீனுட்சி உய்வே கொண்டோம்.

2

வாழ் வே வருக வருகவே

பெருந்தேன் ஸ்ரீரக்கும் நறைக்கந்தற
பிடியே வருக முழுஞானப்
பெருக்கே வருக பிறைமொலிப்
பெம்மான் முக்கட் சுடர்க்கிடுநல்
விருந்தே வருக மும்முதற்கும்
வித்தே வருக வித்தின்றி
வினோக்கும் பரமா ஏந்தத்தினி
வினோவே வருக பழுமறையின்
குருந்தே வருக அருள்பழுத்த
கொம்பே வருக திருக்கடைக்கண்
கொழித்த கருணைப் பெருவெள்ளம்
குடைவார் பிறவிப் பெரும்பினிக்கோர்
மருந்தே வருக பசுங்குதலை
மழுளைக் கிளியே வருகவே
மலயத் துவசன் பெற்றபெரு
வாழ்வே வருக வருகவே.

— மீனுட்சி பின்னைத்தமிழ்

— 10 —

பஞ்சவர்ணக் கிளிகளுடன் பார்புகழும்
நாகணவாய்ப் பறவைக் கூட்டம்
தஞ்சமெணப் புகுசோலீத் தருக்களிடைத்
தெய்வளாத் தாலே பூத்து
விஞ்சமெழிற் கடம்போடு வில்வம்சேர்
வேம்படியில் அலரி வீங்கக்
கஞ்சமொளிர் காவிதிகழ் கழவியது
மீனுட்சி களிக்கும் கோவில்.

3

வேம்படியில் எழுந்தருளி வெவ்வினைகள்
தீர்த்தளிக்கும் வேதச் செல்வி
நாம்தினமும் மனத்திருத்தி நால்வேத
வழியினிலே நயந்தே வேண்ட
ஆம்போதில் மீனுட்சி அமர்கோவில்
பசுமைதிகழ் அழகார் வீதி
பும்பாதம் பொழியுமருட் துளிசிந்திப்
பொன்மணியாய்ப் பூக்கக் காண்போம்.

4

செம்பவள் மேனிபுகழ் செந்தமிழே
நனியுதிர்வாய்க் குழுதம் தேவி
நம்மம்மை நகுதல் நாட்டமுறு
வெண்தரளம் நம்பினுர்க் கருணம்
அம்பிகையாள் கடைக்கண்ணே அமுதக்கடல்
ஆரிடைபூங் கொடியை தெய்வ
வம்புசொரி கஞ்சமலர் வார்கழலே
மீனுட்சி வணப்போ என்னே.

5

— 11 —

செங்கமலப் பீடமதில் சிவனேடே
சேர்ந்தாடுஞ் செவ்வி சேரத்
தெங்குடனே முக்கணியார் தீந்தமிழ்நா
டேலாம்பெய்த அருட்கார் நீத்தம்
சங்கயிக்குந் தலமண்ணே சரோருகத்தான்
மீனுட்சி சார்ந்து றையும்
செங்கண்மால் அயன்முதலோர் சேர்ந்துதொழும்
செம்பாட்டின் செழுஞ்சிரக் கோவில்.

6

இந்திராணப் பதியெழுந்த மீனுட்சி
திருவருளால் இதயம் பொங்க
அந்தமிலா ஆண்த சாகரத்தில்
அலைமேலோர் அமுதாய் வாறிப்
பந்தமிலா வாழ்வாகப் பரலோக
வழிகாட்டும் பாவை நீயே
உந்துமொரு புணியாக ஊரெழுவில்
அருள்கரந்தாய் உலகம் உய்ய.

7

இங்கேநாம் குடிகுத்தி இன்பமதாய்த்
தினம்வாழ இதயங் கொள்ளு
அங்கண்மாக் கண்ணியவள் அரண்பாதி
மீனுட்சி அடியார்க் காகச்
சங்கருந் தண்பண்யில் சதாசிவத்தைச்
சார்ந்தவளே சதமும் போற்றச்
செங்கமலப் பொற்பாதஞ் சேர்த்திட்டாள்
செவ்வேளாம் சேந்தன் தாயே.

8

அருள்வெள்ளாம் திருமுடியில் அலைமோத
அங்கயற்கண் அம்மை உந்தனி
திருவாயில் சிவாஜந்தத் தீம்பாலே
செந்தமிழின் தேனே ரே
அருட்காந்தட் கரமதிலே அபயமளி
அழகொளிர, அகன்ற ஞானக்
கருவறையில் மீனுட்சி கால்கொண்டாள்
கால்மெலாங் கவித்துக் காண்போம்.

✓ எண்ணத்தின் எண்ணமும்நி ஏகாந்தக்
கன்னலும்நி ஏத்தும் முக்கண்
அண்ணல்சேர் இரண்டும்நி ஆதிதொட்ட
பலவும்நி அம்பி கையே
கண்ணொதிரே தாயும்நி கருணையறு
தந்னதீ கர்த்தா வும்நி
திண்ணமதாய் நாமபிடித்தால் திக்கெல்லாம்
மீனுட்சி காட்சி யாமே.

10

காற்றுயும் நீராயும் கணலாயும்
மண்ணுயுங் கார்வான் எங்கும்
வீற்றிருப்பாள் மீனுட்சி வேம்படியில்
விழுப்பொருளாய் வேதா சலமாய்
மாற்றுவழி காணுயாம் மண்ணுருண்டு
மகுண்டோமே மணமொன் ருக
நொற்றிட்டால் இதயமலர் நெகிழ்ந்தலர
நீள்கரமே நீட்டுந் தாயே.

11

மண்ணுபக்தி ஊரெழுவில் மயல்தீர்த்தே
அரசாண்டு மாச கற்றித
துன்பமறும் நாளெல்லாம் துணையான
தாமணித்துண் டாவி எக்காய்
என்னுள்ளே வியாபித்தே ஏழையேன்
சிந்தைக்கே ஏற்றங் காட்டி
யின்னெளிரும் திரிசடையாள் மீனுட்சி
எனைக்காத்தே மிட்டாள் அம்மா.

12

உன்பதங்கள் துணையாகும் உறுதியோரார்
ஒருபொழுதுன் நாமம் ஓரார்
இன்பத்தின் திளைப்பினிலே இளிமையூறி
இனைந்திட்ட இம்பர்க் கெல்லாம்
துன்பத்தின் தோற்றுத்தால் துயருணர்த்தி
துவங்குநெறித் தாய்மை காட்டி
அன்பருக்கே மீனுட்சி ஆறுகாட்டி
ஆள்வாய்நி அன்னை யாமே.

13

கருணைமழை பொழிவாயே கரங்குவிப்பார்
உள்ளமதில் கரந்து நிற்பாய்
ஒருமையாய் என்னுள்ளே உட்புகுந்தாய்
மீனுட்சி உம்பர் காணுப்
பெருமையாய்! அன்பொளிரும் பெரும்பக்கிதி
நறழுறப் பணிவோர் கண்ணில்
உருவமாயுன் காட்சிதந்தே உறுதுணையாய்
நின்றுயே உய்ந்தோம் நாமே.

14

— 14 —

முவர்க்கே முதல்வியெனும் முதுபெருந்தாய்
முகுந்தன்தொழும் முவா மருந்தே
தேவர்க்கே அமுதளித்தாய் தேசொவிரும்
மீனுட்சி திருவு எத்தால்
பாவமறுத் தெண்டும்பொறி பதுமமலர்க்
கமலடிக்கீழ்ப் படுத்தி வூயே
நாவாரத் தொழுதேத்த நல்வரந்தா
இந்திரானை நளினத் தானே.

15

நாள்முகன்மால் பட்டத்தளித்த நாதனுங்கே
நாதமான நாரி! என்தாய்
வாள்ஷரும் கொள்களோயும் வரம்பிகந்த
உடுக்களோயும் வழங்கக் காட்டி
ஊள்ளடே ஒடிவரும் ஹயிரனுங்கள்
யாவுக்கும் உதவும் தாயே!
ஏனிந்தப் புலாறுடம்பை எளக்களித்தாய்
வேறேணி எட்டா தோசோல்.

16

வாழாது வாழ்வதற்கோர் வரம்பிலீயா
வல்லினைகள் வட்டம் இட்டு
குழாது சிவகாம ஈந்தரித்தாள்
சிரம்மீதே குடிக் கொண்டால்
வீழாது பலக்கடவில் விளங்குஞான
கெளிச்சமதில் விடே நோகிகித்
தாழாது தப்புவழி தந்திடுவாள்
மீனுட்சித் தாயாம் தேவி.

17

— 15 —

கண்முன்னே பச்சருவம் காதலுறும்
நெஞ்சுள்ளே ஓளிபே காலும்
விண்ணவிள்றே அடியார்க்கு வழங்குவரம்
அசரிரி வித்த கத்தாள்
வள்ளமுகம் கறையில்லா வளர்மதியே
வாய்பவளம் குமிழாம் நாசி
மண்ணதிலே எமையாளிவாள் மீனுட்சி
மலர்மாலை மாதா என்னே.

18

சிந்தையிலே கருக்கட்டிச் சிரகவரை
வியாபித்துச் சிவமோ டாகி
வந்தனைக்குக் கூப்பியவென் வளர்கரத்தில்
மொட்டாகி வடிவே பெற்று
எந்தனது கண்ணினையில் என்றென்றும்
நீதோன்றும் எழில்அ லர்ந்து
சிந்தியதே அருள்மலரில் செந்தேனுய்
மீனுட்சி சித்தம் தானே.

19

இதயமதில் நீயிருக்க இன்பவெள்ளம்
முகத்திழிய இண்டை கட்ட
இதமான நாள்மலர்நல் இங்குடனே
வாழைநார் இணையச் சேர்த்து
விதம்பலவாய் அங்பரெலாம் வேண்டிமகிழ்ந்
தினிதாக விழைந்து போற்ற
நிதமுநாள் கண்குகந்தே நின்றுமனத்
தேத்தவருள் நெர்வாய் எம்தாய்.

20

— 16 —

முவர்க்கும் கோனான் முக்கண்ணன்
 பாகத்தில் மூவாசி சக்தி
 தேவருக்கும் கடைத்தேரும் திசைதெரியா
 அடியார்க்கும் தித்திப் பாக
 ஏவருக்கும் மீனுட்சி ஏவலீஸயே
 சித்தமதில் ஏத்து வோர்க்கும்
 பாவத்தைப் பகலவன்முன் பனிப்போலப்
 பறத்திடுவாய் பார்த்தோம் நேரில்.

21

ஆடுகின்ற பிரானுள்ளே அருகிருந்தே
 அசைக்கின்ற அரசி யம்மா
 பாடுகின்ற மணங்குவிந்த பத்தருளப்
 பாரிசாதப் பஞ்ச ஸினமேல்
 தேடுகின்ற திருவாகித் தேவர்தொழும்
 மீனுட்சித் தேவீ! சிந்தை
 வாடுகின்றேன் வாடாத வதனவொளி
 வழங்காயோ வந்த குள்வாய்.

22

சித்திக்கும் மாம்பழும் தேனாறும்
 பலாக்கனியும் தெளிவார் பாகும்
 நித்தமுமே பாலுடனே தெய்விரவி
 நிவெதித்தே நேர்ந்து போற்றி
 பத்தியாய்யான் பணிந்திடுவேன் பாவின்னினத்
 துயருலகின் பற்றை நீக்கிஸ்
 சத்தியுமை மீனுட்சி சகம்போற்றுஞ்
 சாலோகஞ் சாரத் தாராய்.

23

— 17 —

திராத் நொய்களிவந் துறத்துகாலை
 திடமுடனே தெளிந்து சித்தம்
 நேராகப் பொற்பாற நிழவின்சிழீ
 கூடிமுறைப் பாடு செய்தால்
 சூராத் அமுதானுள் அகங்குளிர
 அரவணைத்து அபயம் ஈயும்
 பேராளி மீனுட்சி பெருங்கருணை
 மருந்தாகும் பெட்டபே என்னே.

24

ஶாராளர் கண்ணகியாய்க் கவிஜபெற்றார்
 மீனுட்சி கறிப கந்தான்
 சீராகக் கையெடுத்துச் சிந்தையெல்லாம்
 குவிந்தேசே வடிகள் போற்றின்
 அராக நாமஸிந்தே உருக்குஸீய
 வெள்டாமே உளக்க டற்கண்
 பாராகப் பர்ணமித்துப் பரக்கவருள்
 கொட்டிடுவாள் பங்க யத்தாள்.

25

வருந்தியேநான் அழைத்தழைத்து வார்கழுலை
 இருக்கியேயுன் வதனங் கேட்கப்
 பொருந்தினையே மெல்லவந்தே பொய்யான
 ஈந்தழித்துப் புனிதம் ஆக்கி
 இருந்தேயான் தொழுவதற்கே இவ்வுடம்பை
 முதலாக்கி இருள கற்றிப்
 பெருந்திரையை எம்மிடையே பெயர்த்தாயே
 மீனுட்சிப் பிராட்டி நீயே.

26

— 18 —

ஐந்தவிக்கும் ஆற்றலது அடியேனுக்
கரிதென்றே அறிந்தும் கூடப்
ஸபந்தமிழாள் மீனுட்சி பதமலரை
எப்போதும் இறுகப் பற்ற
எந்தவெற்கு தொப்போக்க நம்பிராட்டி
நான்றியா தென்னுட் புக்கு
மைந்தனுக்குத் தாழூட்டும் வகையாக
மந்திரித்தாள் மன்றத் தந்தே

27

சிந்தித்துச் செயற்பட்டுச் சிவதெறி யில்
மணமதனைச் சீரே செய்து
வந்தித்து மீனுட்சி வற்றாது
வழங்குமருள் வாரி அளிவிச்
சந்தித்துச் சரண்டையச் சரளமெனக்
சுதைசொல்வாள் கார்ந்து பாதம்
பந்தித்தால் தணைச்சேரும் பேறவிப்பாளி
என்னம்மை பார்ப் தித்தாய்.

28

உற்குரும் பெற்குரும் உற்றதொரு
பேரின்பம் உள்தே கொண்டு
பற்குகி முப்பொழுதும் பங்கயத்தாள்
பெருதிலையைப் பாங்காய் உள்ளிரி
முற்குகச் சிவலோக முத்தியதே
பிறந்தபயன் முறைமு ஸறயாய்க்
உற்குரே மீனுட்சிக் கரும்பெண்மயும்
காப்பாய்தாள் கட்டிடக் கொண்டோம்.

29

— 19 —

அருளுக்கப் பால்ஜன்றை அறிகுவையோ
ஏனதனின் அருமை என்னு
மருளுக்குள் விழுந்தமுந்தி மலைக்கின்றீர்
வாழ்வதனில் மனித ரெண்டை
இருளுக்கே விளக்காக இருப்பாளோ
மீனுட்சி இதயந் தனிவில்
தெருளாது தாயடியைத் தனைத்திட்டால்
தெவிட்டாத தேங்க வைப்பீர்.

30

கல்லுக்குக் கலையூட்டிக் கடவுள்நிலை
கைகூடக் காத்தார் அன்று
புல்லுக்குள் கிரையாய்ப் பூந்தவொரு
காலம்போய் புனிதக் கோவில்
'செல்'லுக்கும் இரையாகிச் சேர்ந்துது
செய்வொனுச் செய்தி வேட்டு
மெல்லவொரு மெளனியாய் மீனுட்சி
மீளாமல் மிதிக்க வாசோல்.

31

பரவியென்ன! பதமலர்சிரி படித்தென்ன!
பசிகருவைப் பாலால் வார்ந்ததென்ன!
விரவுவரே தாம்சிடியார் விளக்குபல
ஏத்தியென்னே! விரைபூச் சூடு
இரவோடு விழித்தெழுந்து குளித்துமென்ன!
இச்சையீலை இம்மி குன்றுப்
புரவுவாரும் மீனுட்சி புகழடிக்குப்
புறத்தாரே புரிந்தே கொள்வீர்.

32

கொல்லாத குணம்பெருக்கிக் கொஞ்சதையும்
தின்னுத கொள்ளக உற்று
நல்லானுப்ப புலனவித்து நன்னெறிகள்
அறிந்தென்றும் நடந்து யார்க்கும்
வல்லேஷ்நாள் எஞ்சவம்பும் அகற்றிமிகும்
தற்புகழ்ச்சி வாகை யோடு
பொங்லாப்பே எட்டுணையும் புகாராகில்
மீனுட்சி பொலன்தாள் காண்பார்.

33

சஞ்சலங்கள் மலைபோலச் சேர்ந்தொன்றுய்
விசராக்கிச் சரியும் வேளினா
தஞ்சமென்றே யானுன்னைத் தெண்டனிட்டால்
தயங்காமல் தாயே நேரில்
அஞ்சலென்றே என்றென்றும் அபயமளித்
தற்சிகாட்டி ஆளும் ஆக்கி
ஒஞ்சியாது மீனுட்சி உறுதுணையாய்
ஒன்றிப்பாய் உலகில் வாழ.

34

உறிருகும் நம்மிடையே உதவுவாரும்
பேதையராய் உண்பேர் காணுக்
கற்றுராய்த் தம்மையே கண்டோரும்
கையுதறிக் கழன்ற நாளில்
நற்றுயாய் நல்லாராய் நலில்மொழியாய்
நலமான நன்ப ராகிப்
பற்றுக மீனுட்சி பலவழியில்
பலமானுப் பாலி ஏற்சே.

35

பொவீகிள்ற பொற்பாதம் போற்றிசெய்து
சிரமூரப் பிறக்கும் துண்பில்
நலிகிள்றேர் உள்ளமெனும் நளினமலர்
நாட்டமுடன் நற்றுள் சாத்தின்
மலிகிள்ற மாயவித்தை மறைந்தோடும்
வகையறிந்து வணங்கி நின்றுல்
மெலிக்கிள்ற ‘நான்’அறவே மீனுட்சி
அருள்பொழிந்து மீட்பாள் நேரில்.

36

சிறியேன்யான் சிவண்டியிற் சேர்ந்துவாழு
மீனுட்சி சித்தம் சேரும்
வெறிகொண்டே அலைகிள்றேன் வேறேதுங்
குறையில்லா வரமே தந்தாய்
அறியாதோ அறிந்தோயான் பிழைத்திருக்கால்
பொறுத்தருளி அடியே மூன்றே
குறியாக நினதடிக்கே கூப்பிடாயோ
குலகுபி கும்பிட் டேனே.

37

அளவறிய அரியவளாய் அடியார்க்கு
எளிதான் அறிவாய்ப் புன்மைக்
களவறுத்தே ஆட்கொள்ளும் கடவுளாய்
காணுத காட்சி யாகி
உளத்துடே உலவுகிள்ற உத்தமிறி
மீனுட்சி உதயந் தந்தால்
களத்திலுமே வந்தெமக்குக் கணகோடுத்துக்
காத்திடுவாய் கணகத் தாயே.

38

—22—

வேறு

உறைசேர் பாவின் நெய்யாய்
ஊரெழுப் பதிமீ ஞட்சி
கறைசேர் கண்டக் கடவள்
ஏருத்தில் உறைந்த கண்ணே!
நறைசேர் பூவின் நளினி
நயந்தே தொழும்பேர் அடியார்
துறைசேர் அருளாம் தொனி
துரந்தே அளிப்பாய் தேனி.

39

பொள்ளுய் மின்னும் பொவிவாய்
மேனி பரந்தே யோவிர
மண்ணும் மாசறு முத்தாய்
மரகதப் பச்சை மணியாய்
பண்ணும் ஒளிதிகழ் பவளஸ்
செங்கதி ராக வண்ணம்
இன்னது என்மீ ஞட்சி
எம்மால் இயம்பு மாரே.

40

மெய்யே சிலிர்க்க மீனா
ஒளியாய் உள்ளே நின்றே
எய்யுங் கணையாய் என்னுள்
எத்தா இருவ வானில்
பெய்யும் மழையாய் மீனுள்
அருள்தோய்ந் தூற என்றும்
அய்யோ தாமேன் அகிலிக்
கொள்ளா திருக்கிள் கேருமே.

41

— 23 —

பத்தியாய்ப் பாடிப் பரவுவார்
யார்க்கும் பரங்கி அளித்து
முத்திதா விதுவென முத்திரை
இடுவாய் முதிர்நற் பேரூய்
புத்தியின் ஏற்றம் பற்றியே
களிக்க அருள்மீ ஞட்சி
வித்தாய் விளங்கினை விண்ணிலும்
மண்ணிலும் விசாலாட் சித்தாய்.

42

அடியார் மஞ்சத்தில் அகல்விளக்
காகிடும் அண்புக் கடலே!
துடியாய்த் தொழுவார் துஷபந்
துடைக்குந் தூஷ்டா மணியே
படித்தே பழுவார் உளத்தில்
பங்கய டாவாய் பாதம்
பிடித்தால் மீனுட் சிப்பீடி.
பிரியான் பெருநற் பேரே.

43

மயக்கத் திறுவை மறந்தும்
மற்றேர் முயக்கத் திலைத்து
நயக்கத் தானும் நாலு
வார்த்தை நவிலா நாயேன்
துயகிக் றத்தே திருத்திச்
சிரசில் திருவடி சூட்டி
தயக்க மிலாது மீனுள்
தடுத்தே ஆண்டாய் என்யே.

44

— 24 —

சித்தம் தெளிந்தால் சிவமே
உயிரெனும் சிரின் உள்ளே
புத்தம் புதிதாய் ஒன்றிலைப்
பூவோர்க் கெல்லாம் நாம்காண்
சத்தி யங்கள் தர்மம்
சார்ந்தெறி சால்பாய்க் கொண்டால்
உத்தமி மினான் பதஞ்சேர்
அருளால் உய்ந்தோம் நாமே.

45

அவமே திரிந்தும் அறிவில்
லாடே அலைந்தும் வீணையுச்
சிவமே விளங்காச் சேய்மை
நின்றும் நிறைவே யறியாய்
பவமே யுகுவாய்ப் பாரிற்
சுழன்ற பம்பரம் எற்கே
தவமே காட்டித் தக்கதோர்
குருவாய் வருமி னுட்சி.

46

அஷ்டு செய்தே ஒழுகி
அரனூர் பதம் பிடித்துப்
புனிமை யகற்றிப் பேரன்
பின்திலை கொண்டு பேர்த்துங்
கண்மங் கணைந்த வழியால்
மாயைக் கருவறுத் துய்ய
என்னே மீனுட் சியின்தாள்
பற்றியே என்னை மாயம்.

47

— 25 —

அறிவே யுகுவாய் கிழுளே
திருவாய் ஆய்ந்தார் வடிவில்
சிறிதாய் ஆழுச் சிந்திப்
பார்க்கு அரிதாய் என்றும்
வெறிதாய் உளமே வைத்தோர்க்
கொன்றில் வெளியாய் வானில்
எறிக்கும் மதியே மீனுட்சி
எம்கண் காட்சி யன்றே.

48

ஆசைக் கொடியை அறுத்தா
ஏந்த வழியைக் கண்டு
மாசை அழித்து மனிதராம்
மாண்பால் மலர்ந்து தேவி
பூசை வழியில் பொனித்தே
போற்றின் பாதச் சதுங்கை
ஒசை யுடனே மீனுட்சி
யோடி வருவான் ஒராய்.

49

சீரார் கருணைச் செந்தா
மரைமுகச் சேயோன் அளிவை
ஏரார் ஊரில் எமக்கே
ஏற்றம் அளித்தே யுவக்கப்
பேரார் பிரானின் பிறிதாய்
மீனுட் சித்தாய் மின்னிக்
காரார் கருணைக் கடலாய்க்
கலந்தாள் கலக்கம் தீந்தோம்.

50

PUBLIC LIBRARY

ஆதி சுக்தி ஆனாய்
நீயே அகண்டே ஞானச்
சோதி விளக்காய்ச் சொரிந்தாய்
நீயே கட்டரே விசிப்
பாதி டட்டவைப் பகிர்ந்தாய்
நீயே பாரில் யாரும்
ஒதி தொழுவே ஒருமீ
ஞட்சித் தாயும் நீயே.

ஆதியாய் அமர்ந்தாய் போற்றி!
ஆகம மருந்தே போற்றி!
பாதியைப் பகிர்ந்தாய் போற்றி!
பாவமே அறுப்பாய் போற்றி!
கோதிலாக் குணமே போற்றி!
குமரணைத் தந்தாய் போற்றி!
ஏதிலார் தாயே போற்றி!
ஏழைக் கிண்பமே போற்றி!

போற்றிநம் தேவீ போற்றி!
புனிதமார் அழுதே போற்றி!
போற்றினம் பிராட்டி போற்றி!
புண்ணிய உருவே போற்றி!
போற்றியுன் திருத்தான் போற்றி!
பொழியுமா கருணை போற்றி!
போற்றியெம் சுவரெ முழுர்ப்
பொலியுமா தேவீ போற்றி!

சுபம்

ஸ்ரீ மீனாட்சி திருவடிகளே சுரன்.

“ KATHIRA MALAI ”
URELU,
CHUNNAKAM,
CEYLON.

திருமகள் அமூல்தகம், சன்னைகம்—7938/9-86